

Ми виходим, виходим, виходим...

Вони виходили з Афганістану 15 лютого 1989 року. І не переможцями, і не переможеними. Вони виконали свій солдатський обов'язок до кінця: і рядові, і офіцери, і генерали. Позаду залишалася країна з нескореним народом, а попереду — багато років пам'яті про війну. Будуть про це написані книги, демонструватися кінофільми. В нещодавно виданій «Книзі пам'яті України» ми побачимо фотознімки всіх воїнів Рівненщини, які загинули в Афганістані. Дуже важко переглядати ці сторінки, де бачиш обпалений цвіт юності. П'ятеро з нашого району: єфрейтор О.Є.Коробчук (01.10.1960 р. — 31.12.1980 р.) рядовий В.В.Штукун (16.09.1960 р. — 07.04.1980 р.), рядовий М.Д.Дацюк (18.12.1965 р. — 19.05.1985 р.), молодший сержант О.П.Євтушенко (17.09.1960 р. — 05.06.1981 р.), рядовий В.В.Климчук (14.03.1968 р. — 12.07.1988 р.). Могили в Майкові, Бабині, Жаврові, Вільгорі, Бочаниці. Вони так і залишилися двадцятирічними. Навічно. В пам'яті, серцях, душах рідних і близьких.

Одинадцять років тому останній радянський солдат залишив територію Афганістану. Нелегким був

Під час проведення операції в Сурхруді.

До "дембеля" залишилося 100 днів. У горах Тура-Бури.

Одинадцять років тому останній радянський солдат залишив територію Афганістану. Нелегким був той вихід для наших воїнів. Як згадує Володимир Гук з Бабина вони направляли з Шінданта в Союз Дві доби. 13 і 14 лютого, стояли на перевалі. Метеоумови були надзвичайно складні. Техніка падала в урвища, продовжувалися обстріли колон, гинули люди. А до зустрічі на рідній землі — рукою подати. Сьогодні Володя в рідному селі, має сім'ю, двоє дітей — восьмирічну Галю і дев'ятирічного Юру. Проте, як служив, нагадує медаль «За бойові заслуги».

Перших три знімки нам представив колишній афганець Ігор Мамотюк з Гощі. Він два роки перебував у гарячій точці — Джелалабаді. Неодноразово Ігорю довелося дивитися смерті в лице. Він пройшов афганськими дорогами як кулеметник, оператор — навідник БМП.

Більше сотні хлопців нашого району пройшли війсьними дорогами чужої землі. Немало випробували випало на їх долю і на долю їх рідних. Все це в минулому. Але є пам'ять, є день 15 лютого 1989 року, за який не гріх перехилити й чарку, згадавши тих, кого навечно забрав Афганістан, і за тих, хто пройшов його суворої школи.

Євген ЛАНОВЕЦЬ.

До "дембеля" залишилося 100 днів. У го-
рах Тура-Бури.

Хлопці з десантно-штурмової роти. Наст-
рій хороший. Василь Баштан з Вінниччини
(в центрі) вже демобілізований. 9 травня 1984
року він загине в Пандшері.

Володя Гук з Бабина виходив зі своїми
бойовими побратимами останнім з Афганіс-
тану. Вдома його чекали батьки.